

Kadetterne betragtes jo ikke som menige. Forholdet er i Virkeligheden det, at skønt Kadetterne ikke er Befalingsmænd, betragter man dem ikke som menige. Kadetternes Hilseligthed viser dette. En Kadet hilser ikke en Underofficer, naar han træffer ham paa Gaden; det kunde aldrig falde ham ind; han gaar forbi ham, ser ham stift i Øjnene, men hilser ham ikke. Jeg skulde ikke have det mindste imod, at man helt afskaffede Hilseligtheden for Hærens og Marinens Vedkommende; men naar man bibeholder Hilseligtheden, skal man lade alle de Parter, der er at betragte som ligestillede: Menige, Underofficerselever, Kadetter og Konstabler, have den samme Hilseligthed. Loven og Ordføreren Motivering for Loven, der blev behandlet i 1902—03, viser, at det var Rigsdagens Mening den Gang, at de tre Sæt Befalingsmandselever var at betragte som ens og som menige. Nu vil jeg gerne henstille til den højtærede Forsvarsminister, at han sørger for, at denne Lovs Mening ogsaa bliver ført ud i Praksis, saa at de Herrer Søofficersspirer, Kadetterne, faar at vide, at de er ikke Befalingsmænd, men menige, og saa længe vi har den almindelige Hilseligthed indenfor Militærvæsenet, har de at hilse Befalingsmændene; de skal hilse Underofficererne lige saa vel som Officererne. Man kan jo sige, at det er en lille Ting, og det er det naturligvis ogsaa, men det er alligevel en Ting, som ikke har saa ganske lidt at sige, og jeg ved, at ældre Underofficerer føler sig krænket over dette, at en Mand af Flaaden, der ikke er Befalingsmand, alligevel har Lov til at gaa Underofficeren forbi og lade, som om han aldrig har set ham; han behøver ikke at hilse ham. Jeg vil derfor ogsaa henstille dette lille Spørgsmaal til Afgørelse af den højtærede Forsvarsminister.

Den højtærede Minister var inde paa at tale om den militære Straffelov, og her har jo særlig været omtalt Forhold mellem Overmænd og Undermænd, mellem Befalingsmænd og menige, hvor de menige har følt sig forurettet. Den højtærede Forsvarsminister sagde, at vi havde jo dog i den militære Straffelov Bestemmelser, som værnede Undermanden mod en daarlig Behandling af Overmanden. Ja, det er rigtigt, det har vi. I Teorien findes disse Bestemmelser, men de gælder ikke ret meget i Praksis. Det har gældt for alle de militære Straffelove, vi har haft. Jeg staaar her med et Eksempel af Christian den Femtes Krigsartikler af 9. Marts 1683. Deri findes i andet Kapitel, § 14, et Punkt, der lyder saaledes:

„Alle og enhver, som henhører til Kongens Krigsmagt, skal elske hverandre kristeligt, og ingen bevise hinanden enten med Ord eller Gerninger nogen Spot. Hvo derimod handler, skal straffes paa Kroppen eller Livet.“ Se, det lyder jo meget kønt. Men er der noget Menneske, der tror, at denne Bestemmelse i Krigsartiklerne blev overholdt? Det manglede bare, at man skulde byde en General eller en Admiral, at han skulde elske en menig eller en Konstabel! Han er teoretisk set udsat for at blive straffet paa Kroppen eller Livet, hvis han ikke gør det, men han gør det selvfølgelig ikke alligevel. Det samme er Forholdet med den militære Straffelov, vi har i Øjeblikket. Det er rigtigt, at Overmanden maa ikke hundse Undermanden, maa ikke skælde ham ud eller begegne ham med Navne, der er nedsættende i den almindelige borgerlige Agtelse, saa kan han blive straffet; men han bliver det bare ikke. Der er saa mange Omstændigheder ved det, at det vistnok praktisk talt sjældent lader sig gøre for Undermanden at faa den overordnede straffet, fordi denne har behandlet ham mindre pænt. Saa længe man er Rekrut, maa man være meget varsom med, hvad man gør i saa Henseende, hvis man vil have den overordnede klappet af for den mindre pæne Behandling, han har ladet en blive til Del. Jeg hørte forleden Dag den højtærede Forsvarsminister omtale nogle af de Tilfælde, der var forefaldet ved Alarmeringsøvelserne. Der forekom et, hvor en Mand havde klaget, men først efter at han var blevet hjemsendt; han var saa fornuftig at vente indtil da, for at klage mens man er Rekrut, er ikke behageligt. Ikke i Henhold til den militære Straffelov, men i Henhold til Tjenestereglementet skal man, naar man vil klage over en foresat, først henvende sig til ham og melde, at man vil klage over ham. Det er ikke nogen behagelig Gang. Men værre er det, at klager en over sin foresatte, lad mig sige, at en Rekrut klager over sin Premierløjtnant ved Kompagniet, kan han være ganske sikker paa, at Premierløjtnanten er i Besiddelse af saa mange Midler, for hvis Anvendelse han ikke kan straffes efter den militære Straffelov, at han kan gøre Resten af hans Rekruttid til et Hundeliv. Jeg ved ikke, hvormange der benytter sig heraf — jeg har ingen Beviser ved Haanden i Øjeblikket —, men Rekrutten ved, at han bliver udsat for dette; og naar han ved det, forekommer det mig let forstaaeligt, at noget af det sidste, en Rekrut gør, er at klage over en af sine foresatte. Derfor kan jeg